

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

II. Si Summa fuerit, perit libertas suffragiorum. Concessa libertas illa, æqualitatem inducere videitur inter Pontificem Romanum & ceteros Episcopos. Itaque aut libertas suffragiorum aut Romani ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-15617

I. **H**ic sese prodit illustris quæstio, quam si prætermisero, difficultatem rerugere, & dignitati sedis apostolicæ invidere, aut ejus odium reformidare videbor, prout disceptationis eventus tulerit. Probavimus huc usque luculentissimis testimoniis Legatos sedis apostolicæ Synodis Oecumenicis præfedis, & Marcianum literis suis synodum Leone auctore celebrandam indicisse. Sed nondum explicuimus quis esset effectus illius primatus, seu mavis præsentie, quænam esset Summi Pontificis auctoritas in illis Conciliis. Non me latet tria hujus primatus privilegia vulgò observari. Vnum est, confessus prærogativa; alterum, jus rogandæ sententiæ; tertium, idque maximi momenti, necessitas præsentie Pontificis, vel ejus rati habitio, ut synodus legitimè & canonicè haberi possit, quemadmodum supra monuimus. Sed indagandum restat quænam fuerit Pontificis auctoritas in Concilio jam constituto.

II. Si summam in censendo & definiendo potestatem illi tribuamus, perit libertas suffragiorum, quam tantopere commendant Celestinus & Leo. At verò concessa suffragiorum libertate, æqualitas quædam hac in parte induci videtur inter Romanum Pontificem & ceteros Episcopos, quod multum de summa ejus dignitate detrahit. Itaque aut unius libertas aut dignitas alterius periclitantur, quemadmodum in disputatione de auxiliis gratiæ, vel hinc arbitrij humani libertas lædi, vel illinc gratiæ vis & efficacia minui rerum istarum inexpertis videtur. Non quero quid utrinque doceant Theologi rationibus è sacra scriptura petitis, cum de auctoritate Concilij & Papæ anxie & scrupulosè disputant. Id tantum mihi rimandum propono, quænam esset universalis Ecclesiæ praxis in Concilio Ephesino & Chalcedonensi, quis tunc Summorum Pontificum & universæ Ecclesiæ sensus in usu auctoritatis illius quæ in apostolica sede vigeat. Arduum opus atque invidiosum aggredior, quod nondum quisquam, ut existimo, in se recepit, quo tamen defungi aliter nec possum nec debeo, quàm recitatis testimoniis unde regulæ colligi possint quæ totum negotium extra disputationis aleam evidentissimè ponant. Quod ita temperabitur, ut quodam jure imperatorio usum hac in parte Summum Pontificem ostendam, & synodum plena atque integra suffragiorum libertate.

III. Hæc ut apprime intelligantur, observandum est ex instituto Augusti omnia magistratum Romanorum jura in Principem translata fuisse, & inter cetera, jus relationis: in quo non minima pars consularis

potestatis olim posita erat, quemadmodum observavit Polybius: *De iis, inquit, qua de liberanda incumbunt, referunt Consules, ipsique universam decretorum Senatus rationem gubernant.* Sæpe tamen factum ut absentibus vel prævaricantibus aut mussantibus Consulibus referrent aliqui è principibus amplissimi ordinis, puta Consules designati, vel aliquis Prætorum aut Tribunorum, Tanti verò momenti jus illud erat, ut Senatusconsultum fieri non posset sine relatione; qua negotium de quo Senatus consulendus erat, à Consule exponebatur. Ejus necessitatis illustre habetur exemplum apud Tacitum, qui refert Thraseæ sententiam in senatu dictam; deinde hæc verba subjungit: *Magno assensu celebrata sententia. Non tamen Senatusconsultum perfici potuit, abnuentibus Coss. ea de re relatum.* Etsi enim liceret patribus, quoties jus dicende sententia accepissent, que vellent expromere, relationemque in ea postulare, ut notat idem auctor, attamen à Consulibus arbitrio pendebat an referrent ea de re ad Senatum, eumque consulere. Hoc quidem jus sublata Reipublicæ libertate Consulibus ademptum non est, sed pars quoque fuit imperatoris potestatis, id Principibus paulatim sibi vindicantibus. Exemplum est ab Augusto, ut dixi; in cujus honorem decretum refert Dio ut assumpta in perpetuum Tribunitia potestate, liceret ei, quoque Senatu, unam de quacunque re vellet relationem facere, etsi Consul non esset. Postea ampliato honore Principum, inventa sunt ad similitudinem decreti hujus jura secundæ, tertiæ, quartæ, quintæ relationis, ut patet è variis Capitolini & Vopisci locis; hoc est, ut quoque Senatu possent de duabus, tribus, quatuor, quinque rebus, quas vellet cunque, etiam non Consules, facere relationem. Augusto unius tantum negotij relatio unoquoque Senatu permissa fuerat: sequentibus Imperatoribus quarta vel quinta concessa, eodem Senatusconsulto quo illis imperium confirmabatur. Quare falluntur viri docti, qui jura quartæ vel quintæ relationis sic accipiunt, ut de negotio eodem Principibus liberum fuerit quartò vel quintò referre. Certum quidem est ea lege qua imperium Vespasiano delatum est, sic constitutum. *Ut ei Senatum habere, relationem facere, remittere, Senatusconsultum per relationem discussionemque facere liceat.* Sed remittere relationem non significat quod eruditi viri contendunt, scilicet interrupta deliberatione ad primam relationem facta, consultationem differre ad iteram relationem. Ea verba id tantum volunt, ut Principi liceat vel referre statim, vel relationem remittere, id est, in aliud tempus